

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Του MICHEL PROVINS

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΒΕΡΤΟΥ

«*Η 'Οδέτιτ ντ' Αρνουβίλ, μιά δροσορέη ξανθή θεατρούλα 25 χρόνων, φθάνει στο σπίτι του φίλου της 'Αλμπέρ ντε Βενσέλ, όπου της έχει δώσει γαντιβού. Βράζει άπ' το τσαντάκι της ένα κομμάτι κλειδί, άνοιγει και μπαίνει. 'Επειδή ό 'Αλβέρτος, άποσιάζει, περιεργάζεται το διαμέρισμα με περιέργεια και κατόπιν άφου βγάλη το καπέλο της, κάθεται στο σαλόνι. 'Υστερα από ένα τέταρτο της ώρας, ξαφνιασμένη λίγο πού είναι άκόμη μόνη, βράζει άπ' το τσαντάκι της ένα γράμμα το όποιον διαβάζει και ξαναθαράζει:*

«... Λατρευτή μου μικρούλα. Όπως σου έγραφα στο τελευταίο μου γράμμα, θά γυρίσουμε άπ' την έξοχό, την ερχομένη Παρασκευή. Ως τότε τα κατάφερα να πείσω την γυναίκα μου ό έβρασε να γυρίσω στο Παρίσι, για διάφορες έπεινούσεις δουλειές μου δυο μέρες πριν από αυτή. Πρώς μεγάλην μου έκπληξην το κόλλο έπέτυχε. Έτσι λοιπόν θά έγινε στη σιάδαρή μας δυο άλλ'αλλήρες μέρες για να τις άφηνήσουμε στον έρωτά μας. 'Ωστε διν έδειξε πορ ή μεταχειροθήρη το μικρό κλειδάκι πού σου στέλνω συγχρόνως με το γράμμα αυτό και να βρούμεσαι την Τετάρτη στις 6 στο σπίτι μου... Χίλια φιλά στο χριτί ός πού να σου τά δωσω στα χείλη σου.

Αλβέρτος ντε Βενσέλ.»

ΟΔΕΤΤΗ, (Βιβλώντας στο έκορμής όι δέν είναι άκόμη ή ώρα έξη.) Δέν πρέπει να παραπονιάρηαι!... «*Ήδη νομίζω!... (Χτυπά το κοουδούν) 'Ήρθε! (Σηκώνεται) και πηγαίνει ν' άνοίξη. Βρίσκειται έμως έμβρόντητη έμπρός σε μιά κυρία, κομψότατα ντυμένη, ή όποία χωρίς να διστάση καθόλου, κάνει ένα βήμα για να μπή. Η 'Οδέτιτ της λέει ζωηρός: Σίγουρα θά κάνετε λάθος, κυρία!*

Η ΚΥΡΙΑ, (είρωνικά.) Δέν πιστεύω δεσποινίς. Είστε ή δεσποινίς 'Οδέτιτ ντ' Αρνουβίλ, δέν είναι έτσι; «*Ό μήν λαμβάνοντας τον κόπο να διαμαρτυρηθήτε, είναι βεβαία για την ταυτότητά σας. Πρέπει όμως να συζητήσθ και γώ για να σας καθηρυχάσω. Είμαι ή κυρία ντε Βενσέλ!...*

ΟΔΕΤΤΗ, (παύωμένη άπ την έκπληξή.) «*Η Κυρία;... Πώς;... Είστε!...*

Κα ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛΑ. «*Ένωθ την έκπληξή σας... Δέν περ μάνετε βέβαια έμένα!... Μά βλέπετε όμως έδω, κι αυτό άρκε!... Πιστεύω με όμως ότι δέν έχω κανένα κακό σκοπό... άπ' έναντιος μάλιστα!... Προσωπικώς δέν έχω τίποτε μαζί σας. (Κυριάζοντας μ' ένα χαμογέλο την 'Οδέτιτ.) Δ' απαντίας βλέπω ότι για να με άπατήσθ ό άντρας που άκανε πολύ καλή έκλογή.*

ΟΔΕΤΤΗ, (Διστακτικά.) «*Άληθινά, κυρία, δέν ξέρω πώς να...*

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛΑ. «*Σας επαναλαμβάνω ότι δέν τάχω με σας άλλα με τον άντρα μου, τον όποιον θέλω να άδικυθήσθ Και έπειδή δέν πρόκειται για καμιά πραγματική έκδικήσθ, άπλώς ότι θά με βοηθήσετε.*

Μου φαίνεται ότι μου τό έψελίετε αυτό, δέν είναι έτσι; Να λοιπόν τί σας ζητώ: Μιά μικρή συμμαχία για μερικές στιγμές, μια συμμαχία την όποια δέν έχωμε και οι δυο λησμονήσει άδριο... (Μονίως της με καλωσύνη το χέρι.) Πήτε μου λοιπόν, δαχτυλιε την προταση μου! Ναι, ναι, την δαχτυλιε άφου άσχοδόν γελάτε!...

ΟΔΕΤΤΗ, (Λού έχει πεσοδή παι.) «*Μά άφωπλιόσατε, κυρία, με κατακτρήσατε! Είναι τόσο ευγενικό έκ μέρους σας τό ότι μου φερόχατε με καλωσύνη έχι με κακία!... Γιατί επί τέλους, όστι και άν λυσε, φταιω και γώ.*

Κα ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛΑ. «*Άς μή μιλούμε πιά γι αυτά και: άς κανονίσωμε αυτο που θα σας πω... Μάς μάνει τση λίγη ώρα... Έπιτρέψτε μου μια μόνη άδιάκριτη έρώτηση... Το σημερινό είναι τό πρώτο σας ραντεβού με τον άντρα μου!*

ΟΔΕΤΤΗ. «*Ναι, ναι!... τό πρώτο, σας ορκίζομαι!*

Κα ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛΑ. «*Άρα! Και έπροκετω να γευμα τσπετε με τον άντρα μου; Δέν είναι έτσι;*

ΟΔΕΤΤΗ. «*Μα πιστεύω ναί, γιατί στο πλατιό δωμάτιο υπάρχει ένα τραπέζι στρωμένο, με άνθη, με σαμπάνια, μ' ένα πλήθος όφρατα πράματα.*

Κα ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛΑ, (Έγριωμένη.) «*Για να ιδούμε την κάμαρα αυτή. (Έξειαύουσα το πλατιό δωμάτιο) Ναι, το τραπέζι στη μέση, οι δυο πολυθρόνες, το νιφάκι, το άλλο αυτο παραπέτασμα που χωρίζει τις δυο κμαρες, και τό κουμπι το ήλεκτρικό, όλος διόλου σμα στην πορτα... 'Ετσι μπορεί να εις ν' ανοίγοκλεισθ άπ το πλάι χωρίς να φανερωθ... γιατί τό παραπέτασμα τον κρύβει... (Άφου σκεφθηκε λιγάκι.) Γελαια!... τέλεια!... Και τώρα σας προτείνω, σας παρακαλώ, να γευματσπετε με τον άντρα μου!*

ΟΔΕΤΤΗ. «*Πώς με τον;... Με τον κ. ντε Βενσέλ;*

Κα ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛΑ. «*Μα ναί, μ' εκείνον... Στο διάστημα το γυμνασιό, κελαϊόσπετε, φλερτάρετε και φιληθήτε ακόμη λιγάκι σάν να μην είμαι παρούσα... Έγώ θα μείνω έδω κρυμμένη, σε τούτη τη γωνία το σαλονιό.*

ΟΔΕΤΤΗ. «*Ό! αυτά είναι; καλά κυρία. Αλλ' άν ό άντρας σας γίνη περισσότερο το άνοτος διαχτυκός;*

Κα ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛΑ. «*Τότε άγώ θα σβύσω τό ήλεκτρικό... 'Ο άντρας*

μου θα νομίσθ ότι διεκόπη τό ρεύμα... Τότε έσεις, χωρίς να πήτε λέξη, θά φύγετε, σηκώνοντας τό παραπέτασμα αυτό που χωρίζει τις δυο πόρτες, και γώ θα σας άνικατοίσθω!

ΟΔΕΤΤΗ, (χαμογλώντας.) «*Κατάλαβα... Άφου έμεις σβύσατε τό φως, θα φύγω έν-ελώς άπ' τό σπίτι, δέν είναι έτσι;*

Κα ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛΑ. «*Άκριβώς. (Έξασφα γυνή ή πόρτα.) Είναι ό 'Αλβέρτος, γρήγορα!*

(Οι δυο γυναίκες σηκώνονται βιαστικά.)

ΟΔΕΤΤΗ. «*Πού θα κρυφθήτε;*

Κα ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛΑ. «*Πισω άπ' τό παραβάν αυτό... Θα κάνετε να περάσθ όσο τό δυνατόν γληγορότερα στην άλλη κάμαρα ό 'Αλβέρτος, δέν είναι έτσι; (Άκούγονται πινό θανάτα χτυπήματα.) Γρήγορα, πηγαίνε-ε ν' άνοίξετε... Μπορεί να τού γεννηθούν ύποψίες...*

(Υστερα από ένα-δυο λεπτά, ό Βενσέλ, κρατώντας άπ' την μέση την 'Οδέτιτ, πού κατέβηκε να τού άνοίξη, μπαίνει μέσα χαρούμενος και γελαστός.)

Β. ΝΣΕΛΑ. «*Τι χαρά, λατρευτή μου μικρούλα, τι χαρά!... Τέλος ο έχω δική μου, κι' έχι για λίγες στιγμές μόνο, αλλά για ώρες όλο-αλλήρες, σ' ένα σπιτάκι ήσυχο, ύστερα από ένα μήνα έξοχής με μόνη γυναικεία συντροφιή την γυναίκα μου!... Έτσι μούδραται να πηδήσω να χοράσω σάν τρελλός, να κάνω άνοησίες!*

(Πάει να την άγκαλιάσθ.)

ΟΔΕΤΤΗ, (Έμφοδίζοντας τον) «*Σιγά-σιγά, φίλε μου, μην είστε τόσο άνυπόμονος!*

ΒΕΝΣΕΛΑ. «*Είναι πολύ ευγενικό έκ μέρους σου και σ' εύχαριστώ, πού ήλθες και μάλιστα πρώτη. Έγώ άργησα λιγάκι, δέν είναι έτσι; (Κυριάζοντας την.) 'Ό! άν ήξερες τί εύχαρίστηση πού νοιώθω να σε βλέπω, να σ' αιδώνομαι κοντά μου, να σε τρώγω με τό μάτια!... Νά πάρθ ό διάβολος να πάρθ! Γίνονται είκοσι χρόνια νεώτερος. Αν μ' έδραπε ή γυναίκα μου δέν θα με γνόφιζε...*

ΟΔΕΤΤΗ, (Άρχίζοντας να βρισκόθ το πρώμα διασκεδαστικό.) «*Δέν είναι φαίνεται πολύ δολική ή Κα ντε Βενσέλ, ή; έ;...*

ΒΕΝΣΕΛΑ. «*Είναι θαυρασία γυναίκα αλλά λιγάκι στενόχωρη. Τι τό θέλωμε όμως τώρα αυτά; Έλα να σου δείξω καλλίτερα την φωλιά μας... Στο Σαλόνι έχι θαυρασία πράματα, κρυφοτεχνήματα, εικόνες...*

ΟΔΕΤΤΗ, (Χωρής.) «*Τά είδα όλα, όλα. Άλλωστε δέν πιστεύω να μ' έφερες έδω για να ιδθ εικόνες. Άς πάμε καλλίτερα στην άλλη κάμαρα... Είδα ένα πλήθος όφρατα πράματα και έχω μιά πεινα!...*

ΒΕΝΣΕΛΑ, (Μπαίνοντας στο δωμάτιο όπου τον παρασύρει ή 'Οδέτιτ.) «*Και γώ, και γώ, πεινώ τρομερά!... Τι όφρατα τραπέζι! Χρειάζομαστε όμως περισσότερο φως, πολύ φως! Για στάσω να...*

ΟΔΕΤΤΗ, (Προλαμβάνοντας τον.) «*Στάσου, στάσου, γυρίζω έγώ τό κουμπι. (τό γυρζει.)*

ΒΕΝΣΕΛΑ. «*Υπέροχα, θαυρασία! Και τώρα άς φάμε... (Της σερβίρει διάφορα όφρατα.) 'Ό! τί εύτυχής, τί εύτυχής πού είμαι, και τί ελεύθερος! Η γυναίκα μου βρίσκεται 523 χιλιόμετρα μακριά απο δθ! (Βραζοντας τό ρολόι του.) Τήν στιγμή αυτή θα γευματσίει σόφρα - σόφρα με τούς δυο μας μεμπέδες στο ένοδοχείο. Είναι καλή δέ σου λέω, έχι πολλά προτερηματα, αλλά τί τό θέλεις, δέν μπορεί να τρώη κανεις τό ίσιο φαγητό. (Ρίχνει σιό ποιήθ της σαμπάνια όπως και στο οικο του. Τυγκρίζουν και πιουν. 'Ο Βενσέλ άρχίζει νάγεταί στο κέφι. Την φιλεί σιά μαλλιά, στον λαιμό.) Είσα; ύπεροχη!... Τά χείλη σου, τά μάτια σου έσελλίζωον άπο γλυκία!*

Και αυτό τό άρωμα σου τί λεπτό πού είναι, τί μυστικώ. 'Ό, αιδάνομαι ότι θα κάνω τρελλός! (Την άγκαλιάζει.) 'Ό, αγάπη μου, αγάπη μου!... (Τό φως οθνεί άποια.) Τι διάβολο συμβαίνει; Τώρα ρήξω να ορσώ τό φως; (Σηκώνεται.) 'Αν είμωσα τούλαχιστον τά σπिरτα ν' άνάψω κανένα κερί!...

ΟΔΕΤΤΗ. «*Όχι... Όχι... δέν θέλω... προτιμώ τό σκοτός. (Σιγά!)*

Γιατί και γώ σ' αγαπώ...

ΒΕΝΣΕΛΑ. «*Λατρεία μου, αγάπη μου, μα πού είσαι λοιπόν;*

ΟΔΕΤΤΗ. «*Στη γωνία...*

ΒΕΝΣΕΛΑ, (ψαχνοντας πασπατευτά.) «*Έντινα σου και θα σε πιάσω κατεργάρι...*

ΟΔΕΤΤΗ, (Φευγοντας.) «*Έδω είμαι, έδω.*

(Μερω στο άλλο δωμάτιο και την ίσια οικία ή Κα ντε Βενσέλ μπαίνει στην τραπέζια.)

ΒΕΝΣΕΛΑ. «*Διάβολε, μά πού είσαι λοιπόν; (Μονίως την γυναίκα του.) 'Α! τώρα σ' έπιασα!... Την γεμίζει φίλια, τά όποια έκνην τού ανταποδίδει με προθυμία.) Πές μου ότι μ' αγαπάς, ή μάλλον μου λές τίποτε, τίποτε. μίλα μου με τό φίλια σου, με τα χάδια σου... Και ν' άπάρχουν άνθρώπων πού άρκούντα στα φίλιά και στα χαδια της γυναικας των! Τι γελοίο!...*

Η Κα ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛΑ, (Υψίζοντας έξασφα τό κουμπι το ήλεκτρικό.) «*Γελοίο σάν και σανα... (Στασμενη στα γέλια κυττάει τον 'Αλβερτο ό όποιος όπισθοχωρής έμβρόντητος και σχοδόν τρομαγμένος.)*

ΒΕΝΣΕΛΑ. «*Η Κλοτιλόη; (Ψαχνει νομίζοντας προς στιγμήν δι άνευρεταί.) Μά άνευρεταιαι λοιπόν ή είμαι έμπους;*

Κα ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛΑ. «*Υποθέτω ύστερα άπ' τά τόσα φίλιά πού*

Πισω άπ' τό παραβάν...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΑΔΙΣΛΑΟΥ ΛΑΚΑΤΟΣ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ!..

...ρασε το καλοκαίρι... Πέρασε και το φθινόπωρο... Κ' ήρθαν μοιζι στο δάσος και έψαζαν να βρούντε ονόματα τους πάνω στον κορμό μου. Τά βρήκαν... Κ' εύχαριστήθηκαν...

Πέθανε!... Προτού πεθάνω με είχε απαγάγει η γυναίκα μου! Γι' αυτό και πεθάνω...

Αποτραβήχθηκα σ' ένα δάσος και έφύττωσα μια σφαίρα στο κεφάλι μου!

Με ξέχσαν εκεί μέσ' στη μέση του δάσους... Έμενα και το περιστροφικό μου... Το περιστροφικό μου έγκοιούσε... Μου άξιζε όμως αυτό που έλαθα. Έγινα σιγά - σιγά, με τον καιρό χάρμα, σκόνη... Μά μου άξιζε κι' αυτό ακόμη.

Έγινα στάχτη... Η στάχτη μου άνακατεύθηκε με την γη. Έβρεξε... Η γη έμυρσπε... Έμυρσπε και γώ επίσης... Έγινθη α τότε μέσα στις ρίζες ενός δέντρου για να κριφτώ. Έτσι ήμουν καλά... Από άνθρωπος είχα γίνει σκόνη και από σκόνη δέντρο!

Την άνοιξε φύτρωσα κι' εγώ. Άνθισα... Είπα γίνει βαλάντιδα!.. Εί α πετάξει φύλλα πράσινα, που έμοιαζαν σ' αν μισόλη. Μιά η γενειάδα!

Ανέκαθεν έλάτρευα την φύση. Άγαπούσα το δάσος, αγαπούσα και τα δέντρα

Έτσι δέντρο όπως ήμουν κι' αγαπούσαν ένα κορμό πλάσματος... Το έρωσα, τά έρωσα και οι άνθρωποι. Την άνοιξε έφτερουγίζαν τρυγού μου ή σφήτες του δημοσίου κήπου και οι κομφοί κήποι με τις κομφοί κήποις. Γύρω στα κλαδιά μου βούτιαν ή σφήτες και γύρω στα πόδια μου τά αυτοκίνητα. Η σφήτες έβμβουσαν και τα αυτοκίνητα εροχάιζαν! Στά κλαριά μου είχε έγκατασταθεί ένα γαριούτ κι' α σφήτες και στα πόδια μου ένα γκαρούτ αυτοκίνητο!

Ένα βράδυ μια γυναίκα ήρθε και ακούμπησε επάνω μου. Δέν ήταν ντυμένη πένθιμα. Άλλα εγώ την άνεγνωρίσα. Ήταν ή χήρα μου! Άγ αλ αιν τη μση μου. Κι' τη δική της τη μέση την άγκύλιασε ένας άνδρας, ο άρραβωνιαστικός της!

Έχάρηξαν ύσ'ενα στον κορμό μου τά ονόματά τους... Μά πέ-

μού έσπικε να μ' σου μνη χαμιά άμφιβολία ότι είμαι πραγματική.

Κα ΝΤε ΒεΝΣεΑ. — Μά τι συνέθη λοιπον, έξήγησέ μου, γιατί κανένας δέν θά μου έγιάη από το νού, ότι έγενιάτοια με την Όδότη;

Κα ΝΤε ΒεΝΣεΑ. — Ναι άλλα την άντικατάσταση όπως είχαμε συμφωνήσει... Ήρθα έδω ένα τέταρτο πριν από σέ,α, φιλιτάτε μου...

Κα ΝΤε ΒεΝΣεΑ. — Και ποιος έτόλμησε να με προβώη;

Κα ΝΤε ΒεΝΣεΑ. — Ο καλύτερος, ο στενώερός σου φίλος, ο καλός Άλλουά... που μου κάνει καιρο τώρα άγριο κορτε και ο όποιος μου ειπε; — Μπορείτε να τον άπατήσετε μαζί μου άφου κι' έκαινος σάς άπατά με μιάν άλλη. Του παρεχόρητα το σπίτι μου... Πηγαίνετε να ιορτε!... Είχαμε μάλιστα συμφωνήσει αν σάς τσάκωνα επ' αυτοφώ,φ να τον αποξήμωσω...

Κα ΝΤε ΒεΝΣεΑ. (Μανιώδης από θυμό). — Ά! είναι αίσχρό, άτιμο!...

Κα ΝΤε ΒεΝΣεΑ. — Ίσως ναί... εγώ όμως πηγαίνω να τον αποξήμωσω. Πρέπει να κρατήσω το λόγο μου!

Κα ΝΤε ΒεΝΣεΑ. — Κλοτίλητρε τρελλάθηκες; Δέν έχεις να πές πουθενά! Δέν είσαι άποχρωμένη να τον αποξήμωσης άφου δέν σ' άπάτησα!

(Ποίν ταπεινά.) Συγχαριστός με Κλοτίλητρε...

Κα ΝΤε ΒεΝΣεΑ. (Ύστερα από ένα τυπικό διαταγμό). — Σε συχωρώ αλλά όπο τον ορον ότι εις τό έξής θά σου φθάνη τό... συνηθισμένο φαγητό!..

Κα ΝΤε ΒεΝΣεΑ. — Τό όρκιζομαι!...

Μισέλ Προβένς

Ήρθε έπειτα το καλοκαίρι και το άλλο φθινόπωρο. Και στην νέα άνοιξε ξανάθωαν. Π άνη ήρθε ή γυναίκα μου. Ήταν με έναν άλλον άντη τη φορά. Όχι με τον άρραβωνιαστικό της ποψινε κατοπιν άντρας της. Μά μ' ένα νέο φίλο της!...

Ήρονίσθηκα τότε. — Έλλη!... Έλλη!... Δέν ήθελα πια να σωπάσω. Κι' έκοιούσα μανιασμένος την γενειάδα μου, δηλαδή τά φύλλα μου...

Ύστερα από λίγες μέρες ήρθε στο δάσος και ο άνδρας της. Όχι πια μαζί της αλλά μοναχός του. Ήταν λυπημένος και νευρισμένος. Έκλαιγε... βλαστημούσε!... Ύπέφρα γιατι έκεινη, ή γυναίκα μου, τον είχε άπατήσει. Ύπέφρα κι' εγώ μαζί του, αν και ή καρδιά μου ήταν πια ξύλινη, από πολύ καιρό...

Ήρθε ο Νοέμβρης ξανάηρθε πάλι στα πόδια μου ο διάδοχος μου, ο άντρας της. Ήταν μόνο. Άκοιούπος έταίω μου... Ήταν στενώχωρημένος, νευρισμένος, έκλαιγε κι' άνοσιάναζε... Δέν έβλαστημούσε πια, αλλά μόνο βαρυναστένεζε...

Σ' ομοφύβιζε στον κορμό μου, πηγαίνονερότανε, έφευγε και ξαναγύριζε... Ήταν τρελλός!..

Έπειτα έβγαλε το χέρι στην τσέπη του. Εγώ φοβήθηκα...

Ο' αυτοκτονήση σκέφτηκα...

Μά όχι... Δέν αυτοκτονήσε. Πέταξε μακριά το περιστροφικό του... Τό πέταξε...

Σέ λίγο έφυγε... Ξαναγύρισε πάλι... Έψαξε να βρη το περιστροφικό. Δέν το βρήκε... Άρχισε τότε να κλαίη και να μιλάη μόνος του, με δυνατή φωνή... Ήταν έντελώς τρελλός!..

Πέταξε ύστερα το παλτό του... Πέταξε και το κολάρο του...

Έπειτα έβγαλε το σακάκι του και τό γελέχο του...

Κι' όλα αυτά στην καρδιά του βουχερού Νοέμβρη!

Άσφαλως ήταν τρελλός!.. Τέλειος τρελλός!..

Είχε ώραιες και κομφοές κινάντες με τα ώρες...

Τις άνεγνωρίσα. Ήσαν ή δικές μου που τις είχα άγοράσει, τό θυμά κι' καλά, σ' έναν έυκορο της άγοράς.

Πολύ ώραιες, μεταξύ ές κινάντες! Πάγμα στερεό! Τά χόνα δέν τις είχανε χαλασει. Ήταν φυσικά εντελώς περιττό ν' άγοραή άλλες. Είχε φορέσει τις δικές μου...

Έπειτα διάλεξε ένα από τά κλαδιά μου, για να κρεμαστή!

Κρεμαστήκε!.. Μά εγώ δέν έννοιωσα καμιά χαρά όταν ο άέρας τον κουνουσε άπαλά ά αλά, κρεμασμένον άπ' το κλαδί μου...

Κάθε άλλο μάλιστα. Η καρδιά μου πονούσε, πονούσε, αν και ήταν ξύλινη από καιρό, πονούσε τόσο, σάν να είχα κρεμαστή εγώ, εγώ ο ίδιος...

Κι' ο άνιμος φυσούσε-φυσούσε γ'ω μου... Λαδίσλαος Λακάτος

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΕΙΣΜΟΙ

Ο Γερμανός καθηγητής φόν Χέντιχη έκασι τελευταίως περιεργότατες παρατηρήσεις σχετικές με τα ζώα όταν προκειται να γίνη σεισμός.

Οι σούλι π. γ. είναι πολύ ταραγμένοι ή πέφτουν σέ λήθαργο όταν πλησιάζη να γίνη σεισμός. Η γάτες νιαουρίζουν άπελπιστικά. Τα άλογα νευριαζουν και πολλές φορές ρίχνουν κάτω τον καβόλλάρη. Τα ψάρια πηδούν στην έπιφανεια του νερού. Η μέλισσες φευγουν από τις κυψέλες τους.

